

P.4942

DZIENNIK URZĘDOWY

POWIATU PŁOCKIEGO.

WYCHODZI RAZ NA TYDZIEŃ WE CZWARTKI.

Wysyła się bezpłatnie wszystkim Władzom Państwowym w Powiecie, Magistratom, Urzędom gminnym, sołtysom, Urzędom parafialnym; osoby prywatne mogą nabywać egzemplarze pojedyncze po cenie 50 f.

OGŁOSZENIA PRYWATNE:
po cenie za wiersz drobnego pisma (petit) 1 Mk.

REDAKCJA i ADMINISTRACJA
w Urzędzie powiatowym
w Płocku, plac Florjański.

Prenumeratę na „Dziennik Urzędowy”
Rocznie Mk. 24, półrocznie Mk. 12,
kwartalnie Mk. 6, przyjmują następu-
jące księgarnie w Płocku:
St. Betleja, Tumska 6.
E. Trautmana, Kolegjalna 4.
„Ziemi Mazowieckiej”, Kolegjalna 8.
Stępczyńskiej i Murawskiej, Grodzka 1.
„B-cia Detrychowie”, Kościuszki 4.
Tamże się odbywa sprzedaż pojedyn-
czych №№ po 50 fen.

Treść: 79. Rozporządzenie w przedmiocie sekwestru wikliny i wyrobów z wikliny. 80. Okólnik do wszystkich Komisarzy Rządowych w przedmiocie komunikowania się niższych jednostek komunalnych (gmin wiejskich i miast, niewydzielonych z powiatów) z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych za pośrednictwem urzędów powiatowych. 81. Ogłoszenie w sprawie przewozu ziemiopłodów i artykułów pierwszej potrzeby wewnątrz kraju. 82. Dekret o utworzeniu Głównego Urzędu Likwidacyjnego. 83. Dekret w przedmiocie jednostki monetarnej waluty polskiej. 84. Obwieszczenie. 85. Dekret o zakazie wywozu kruszców w monetach, sztabach i wyrobach. 86. Dekret o odpowiedzialności za uchylenie się od służby wojskowej. 87. Dekret o powołaniu do czynnej służby wojskowej lekarzy weterynaryjnych, w wieku do 45 lat życia. 88. Dekret w przedmiocie przepisów tymczasowych o widowiskach. 89. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o widowiskach. 90. Rozporządzenie o zniesieniu ograniczeń w przewozie maszyn i narzędzi rolniczych. 91. Rozporządzenie Ministra Skarbu w przedmiocie przyjmowania banknotów niemieckich. 92. Rozporządzenie. 93. Rozporządzenie Ministerstwa Skarbu. 94. Rozporządzenie Ministerstwa Skarbu. 95. Dekret w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych. 96. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretów z dnia 7/II 1919 r. o tymczasowych przepisach prasowych oraz o zakładach drukarskich i składach druków. 97. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie dostarczania bezpłatnych egzemplarzy obowiązkowych druków. 98. Obwieszczenie. 99. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych. 100. Ogłoszenie o dostarczaniu Instruk. Mobilizac. 101. Rozporządzenie dotyczące zmian w Regulaminie Wyborczym do Rad Miejskich z d. 17 grudnia 1918 r. 102. Rozporządzenie Min. Roln. i Dóbr Państw. o przedłużeniu terminu ustanowionego w art. 4 Dekretu Rady Regn. z d. 4/XI 1918 r. w przedmiocie dóbr donac. 103. Wyciąg z rozkazów dziennych Naczeln. Ofic. Instr. Polic. Komun. pow. Płock. za czas od 1 do 17/II 1919 r. 104. Ogłoszenie. 105. Obwieszczenie.

79.

ROZPORZĄDZENIE w przedmiocie sekwestru wikliny i wyrobów z wikliny.

Art. 1.

Na mocy dekretu z dnia 27 stycznia 1919 r. znosi się sekwestr zielonej, nieobrobionej wikliny.

Art. 2.

Sekwestr białej, obrobionej wikliny pozostaje w mocy, aż do nowych zbiorów roku bieżącego.

Art. 3.

Wyłączne prawo skupu i podziału białej wikliny oraz ustanawianie cen maksymalnych przysługuje Ministerstwu Przemysłu i Handlu.

Art. 4.

Wywóz za granicę wikliny zielonej i białej, jako też wyrobów z wikliny, bez zezwolenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, jest zakazany.

Art. 5.

Wszyscy posiadacze białej wikliny obowiązani są zgłosić swe zapasy do Wydziału Surowców Ministerstwa Przemysłu i Handlu (Bielańska 10) w ciągu 10 dni od daty ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

Art. 6.

Winny niewykonania niniejszego rozporządzenia ulegnie, prócz konfiskaty towaru, karze, przewidzianej w art. 138 K. K.

Art. 7.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia w „Monitorze Polskim”.

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *Kazimierz Hącia.*

Szef Sekeji:

(—) *St. Brzeziński.*

Warszawa, dnia 28 stycznia 1919 r.

80.

OKÓLNİK

do wszystkich Komisarzy Rządowych w przedmiocie komunikowania się niższych jednostek komunalnych (gmin wiejskich i miast, niewydzielonych z powiatów) z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych za pośrednictwem urzędów powiatowych.

Zdarza się bardzo często, iż niższe jednostki komunalne, t. j. gminy wiejskie i miasta, niewy-

dzielone z powiatów, w sprawach urzędowych zwracają się bezpośrednio do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, pomijając urzędy powiatowe. Ten tryb postępowania uznać należy za niewłaściwy: przede wszystkim dlatego, że sprawy poruszane przez zarządy gminne nie mogą być decydowane przez Ministerstwo bez zasięgnięcia opinii władz powiatowych, po drugie zaś dlatego, iż władza powiatowa, a więc Komisarz Rządowy, będąc organem zarówno rządu centralnego, jak i samorządu powiatowego, powinien być poinformowany o wszystkim, co się w powiecie dzieje. Należy więc wydać odpowiednie zarządzenie, aby gminy i miasta, niewydzielone z powiatu, nie zwracały się bezpośrednio do Ministerstwa w sprawach urzędowych. Należy wytłomaczyć zarządom gminnym, że, udając się bezpośrednio do Ministerstwa, nie tylko nie przyspieszają załatwienia sprawy, lecz przeciwnie, przedłużają procedurę, gdyż Ministerstwo nie może niczego decydować bez porozumienia się z urzędem powiatowym. Poza tem należy podkreślić, że zarządy gmin bardzo często zwracają się do Ministerstwa w sprawach, które należą całkowicie do właściwości władz powiatowych i zupełnie niepotrzebnie są skierowywane do władz centralnych.

Polecam niezwłoczne wykonanie niniejszego okólnika.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *K. Sienkiewicz.*

Warszawa, dnia 3 lutego 1919 r.

81.

O G Ł O S Z E N I E

w sprawie przewozu ziemiopłodów i artykułów pierwszej potrzeby wewnątrz kraju.

Dla zabezpieczenia poszczególnych miejscowości kraju od nadmiernego wywozu wprowadza się aż do odwołania przepisy następujące:

1) W ruchu osobowym kolejowym wolno jest przewozić, jako pakunek podręczny, na osobę:

ziemniaków—do 40 klg.;
mąki, kaszy, zboża w ziarnie, płodów strączkowych do 20 klg. wszystkich gatunków razem;
mięsa i wyrobów mięsnych do 10 klg.;
masła do 10 klg.;
jaj do 5 kóp.

2) Przewóz nafty, cukru i soli dozwolony jest jedynie na podstawie specjalnych zezwoleń Ministerstwa Apropowizacji.

3) Przy przewozie końmi (w ruchu kołowym) pozostawia się wolny obrót ziemniakami (z wyjątkiem przetworów ziemniaczanych), mięsem i wyrobami mięsnymi, oraz solą; zboże i produkty mączne mogą być przewożone tylko do młynów i z młynów do producentów wyłącznie na użytek własny, oraz do magazynów państwowych.

Nafta i cukier mogą być przewożone w ruchu kołowym jedynie przez osoby uprawnione do przewozu tych artykułów z miejsca poboru do miejsca przeznaczenia.

4) Przy wszystkich przesyłkach kolejami, kolejkami dojazdowymi i polnemi, oraz drogą wodną ziemiopłodów i przetworów (mąki, kaszy i t. d.), oraz bydła, świń, owiec, słoniny, wyrobów mięsnych, masła, jaj, cukru, nafty, soli w ilościach wagonowych i mniejszych (za frachtami lub bagażem) potrzebne jest każdorazowo zezwolenie Ministerstwa Apropowizacji w Warszawie. W podaniu do Ministerstwa należy wymienić stację nadawczą i odbiorczą, adres wysyłającego i miejsce przeznaczenia, na jaki użytek jest przeznaczony towar, oraz uzasadnienie konieczności wysyłki.

5) Zezwolenia na przewóz, wydane przez Ministerstwo Apropowizacji, winny być w każdym wy-

padku zaświadczone przez Referenta Apropowizacyjnego odpowiedniego powiatu, skąd ma być uskuteczniiony wywóz.

6) Przekroczenie powyższych przepisów pociągnie za sobą konfiskatę przewożonych towarów w ilości ponad dozwoloną, oraz kary, przewidziane w odpowiednich dekretach.

7) Rozporządzenie niniejsze kasuje wszystkie dotychczas wydane okólniki w sprawie przewozu wyżej wymienionych ziemiopłodów i artykułów pierwszej potrzeby.

Minister Apropowizacji:

(—) *Minkiewicz.*

Warszawa, dnia 25 stycznia 1919.

82.

DEKRET

o utworzeniu Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

Art. 1.

Zostaje utworzony „Główny Urząd Likwidacyjny” na prawach osobnego Ministerstwa.

Art. 2.

Do zakresu działalności Głównego Urzędu Likwidacyjnego należą następujące sprawy:

1) ustalenie wysokości strat, poniesionych wskutek wojny przez Państwo i poszczególnych jego obywateli;

2) przygotowanie i prowadzenie wszelkich spraw, dotyczących się rozrachunku Państwa Polskiego z sąsiednimi państwami z wszelkich tytułów;

3) uzyskanie wszelkich odszkodowań i rozrachunek z poszkodowanymi.

Art. 3.

Wraz z utworzeniem Głównego Urzędu Likwidacyjnego przechodzą w jego zawiadywanie wszelkie czynności dotychczasowe Urzędu Rozrachunku Państwowego i strat wojennych przy Ministerstwie Skarbu, Wydziału Rozrachunkowego Biura Prac Kongresowych przy Ministerstwie Spraw Zagranicznych oraz wszelkich innych organów państwowych w zakresie rozrachunku i strat wojennych.

Art. 4.

Wszystkie sprawy rozrachunku z państwami sąsiednimi oraz odszkodowań, o ile są przygotowywane w oddzielnych Ministerstwach, muszą podlegać rozpatrzeniu przez Główny Urząd Likwidacyjny przed ich załatwieniem lub przed ich wniesieniem na Radę Ministrów.

Art. 5.

Na czele Głównego Urzędu Likwidacyjnego stoi Prezes i vice-Prezes, mianowani przez Najwyższą Władzę Państwową na wniosek Rady Ministrów.

Prezes, mając w sprawach służbowo-państwowych charakter Ministra, nie wchodzi w skład Gabinetu Ministrów i bierze w nim tylko udział w sprawach, dotyczących się właściwej mu kompetencji.

Art. 6.

Wewnętrzną organizację Głównego Urzędu Likwidacyjnego na wzór wyższych urzędów państwowych, tudzież organizację podległych mu urzędów porucza się Prezesowi Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

Art. 7.

Wszelkie urzędy komunikują Głównemu Urzędowi Likwidacyjnemu potrzebne dane w terminach przez ten Urząd ustalonych w porozumieniu z przedstawicielami danych Ministerstw.

Art. 8.

Wykonanie niniejszego dekretu poruczam Prezydentowi Ministrów.

Naczelnik Państwa:

(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:

(—) *I. J. Paderewski.*

Dan w Warszawie, dnia 31 stycznia 1919 r.

83.

DEKRET

w przedmiocie jednostki monetarnej waluty polskiej.

Na wniosek Rady Ministrów postanawiam, co następuje:

Art. 1.

Jednostka monetarna waluty polskiej otrzyma nazwę „Lech“ a setna jej część nazwę „grosz“.

Art. 2.

Wykonanie tego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Naczelnik Państwa:

(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:

(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Skarbu:

(—) *Englich.*

Dan w Warszawie, dnia 5 lutego 1919 r.

84.

OBWIESZCZENIE.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu w uzupełnieniu obwieszczenia z dnia 10-go sierpnia 1918 r. („Monitor Polski“, dnia 17 sierpnia 1918 r., № 124) podaje do wiadomości zainteresowanych, co następuje:

1. Straty wojenne, poniesione przez zakłady przemysłowe i powstałe w okresie czasu od dnia 1-go lipca 1918 r. do dnia 1-go stycznia 1919 r., jak również te, które powstały przed dniem 1-go lipca 1918 r. a dotychczas nie zostały zameldowane, winny być zgłoszone do dnia 1-go marca 1919 r. w celu zarejestrowania do Komisji Szacunkowej Przemysłowej Głównej w Warszawie, działającej z upoważnienia i pod nadzorem Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Uwaga. Wobec rozpoczynających się rokowań pokojowych Ministerstwo Przemysłu i Handlu zwraca uwagę wszystkich bez wyjątku zakładów przemysłowych na konieczność zgłoszenia wszystkich swoich strat wojennych do Komisji Szacunkowej Przemysłowej Głównej w Warszawie w powyżej wskazanym terminie.

2. Zgłoszeniu i rejestracji podlegają następujące straty:

a) wszelkie szkody z tytułu działań wojennych, gdy sprawca ich jest niewiadomy, jak również te, których sprawca jest wiadomy;

b) wszelkie straty spowodowane przymusową ewakuacją, rekwizycjami, zakupami przymusowymi, konfiskatami, pieniężnymi poborami i podatkami, pobieranymi przez strony walczące wbrew Konwencji Haskiej;

c) wszelkie straty, wynikłe z tytułu likwidacji czynnego życia fabryki, z chwilą gdy praca w fabryce została przerwana na skutek bezpośrednich wypadków wojennych lub odnośnych zarządzeń stron walczących;

d) straty wynikające z tytułu zajęcia zakładu przemysłowego przez władze wojskowe dla celów eksploatacji lub kwaterunków;

e) wszelkie straty wynikające z tytułu istnienia b. okupacji (niemieckiej i austriackiej), jako to: wszelkie kaucje, kary i t. p. pobory pieniężne, rachunki nie opłacone przez władze okupacyjne cywilne i wojskowe, należności za dostawy dla władz okupacyjnych, niezrealizowane opłaty, wynikające z kontraktów i umów, zawieranych z władzami okupacyjnymi i t. p.

f) wreszcie straty powstałe z istnienia zarządów przymusowych.

3. Zgłoszenia rzeczonych powyżej strat do rejestracji winny być kierowane do:

Komisji Szacunkowej Przemysłowej Głównej w Warszawie, ul. Chmielna № 2;

Oddziału Komisji Szacunkowej Przemysłu Główn. w Lublinie, aleje Racławickie № 6;

Oddziału Komisji Szacunk. Przemysłu Główn. w Łodzi, ul. Nawrot № 13;

Oddziału Komisji Szacunk. Przemysłu Główn. w Zagłębiu: Sosnowiec, ul. Małachowskiego 11, Dąbrowa-Górnica, ul. Trzeciego Maja № 11;

Biura Komisji Szacunkowej Przemysłowej Głównej w Radomiu, ul. Szeroka № 1.

4. Rejestracja strat wojennych prowadzona będzie w dalszym ciągu wyłącznie na koszt poszkodowanych według ustanowionej taryfy.

5. Ministerstwo Przemysłu i Handlu raz jeszcze zaznacza, że, stosownie do art. 2 i 3 Konwencji Haskiej, obowiązującej mocarstwa, które prowadzą wojnę obecną, sprawa indemnizacji strat wojennych może być załatwiona tylko w drodze układu między państwowego, wobec czego poszkodowani, którzy strat swoich nie zgłoszą do zarejestrowania, tem samem pozbawia się opieki państwowej nad swoimi interesami.

Minister Przemysłu i Handlu:

W. Z.

(—) *Henryk Strassburger.*

Warszawa, dnia 27 stycznia 1919 roku.

85.

DEKRET

o zakazie wywozu kruszców w monetach, sztabach i wyrobach.

Art. 1.

Wywóz złota i srebra w każdej formie, jako to, w monetach, sztabach i wyrobach wszelkiego rodzaju, zostaje wzbroniony.

Art. 2.

Podróżni przejeżdżający granicę mają prawo przewieźć prócz ślubnej obrączki, służące im do własnego użytku: jeden zegarek i nie więcej niż dwa pierścionki.

Art. 3.

Przekroczenie niniejszego zakazu pociąga konfiskatę wywożonych przedmiotów oraz karę pieniężną do wysokości ich dziesięciokrotnej wartości rynkowej, prócz tego karę więzienia do 1 roku.

Art. 4.

Dekret niniejszy otrzymuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Naczelnik Państwa:

(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:

(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Skarbu:

(—) *Englich.*

Dan w Warszawie, dnia 4 lutego 1919 r.

86.

DEKRET

o odpowiedzialności za uchylenie się od służby wojskowej.

Na wniosek Rady Ministrów stanowią niniejszem aż do odwołania, co następuje:

Winny uchylenia się od służby wojskowej, do której zostanie powołany obwieszczonem publicznie zarządzeniem odpowiedniej władzy,— ulegnie karze więzienia do roku.

Do nakładania w drodze administracyjnej kar za powyższe przestępstwo upoważniony jest Minister Spraw Wewnętrznych, przyczem zastosowanie kary nie uwalnia skazanego od przymusowego zaliczenia do szeregu, o ile okaże się do służby wojskowej zdolnym.

Naczelnik Państwa:

(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:

(—) *I. J. Paderewski.*

Kierownik Ministerstwa Spraw wojskowych:

(—) *Wroczyński.*

Inżynier-Pułkownik.

Dan w Warszawie, dnia 4 lutego 1919 roku.

87.

DEKRET

o powołaniu do czynnej służby wojskowej lekarzy weterynaryjnych w wieku do 45 lat życia.

Na wniosek Rady Ministrów stanowią, co następuje:

Zarządzam na czas potrzeby wojennej powołanie w obrębie Państwa Polskiego do służby czynnej wojskowej wszystkich lekarzy dyplomowanych weterynaryjnych, którzy nie przekroczyli 45-go roku życia.

Wszyscy lekarze weterynaryjni, podlegający powołaniu, obowiązani są do dnia 20 lutego r. b. stawić się w miejscowych Powiatowych Komendach Uzupełnień, celem rejestracji.

Lekarze weterynaryjni powołani i zarejestrowani, którzy pełnią ważne obowiązki publiczne, mogą być w miarę możliwości, na wniosek Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, od służby czynnej zwolnieni.

Wydanie przepisów wykonawczych niniejszego dekretu poruczam Ministerstwu Spraw Wojskowych.

Naczelnik Państwa:

(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:

(—) *I. J. Paderewski.*

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych:

(—) *Wroczyński,*

Inżynier-Pułkownik.

Dan w Warszawie, dnia 6 lutego 1919 roku.

88.

DEKRET

w przedmiocie przepisów tymczasowych o widowiskach.

Na obszarach b. zaboru rosyjskiego publiczne produkowanie utworów z tekstem słownym, oraz obrazów świetlnych podlega tymczasowym przepisom w artykułach poniższych wyszczególnionym:

Art. 1.

Wszelkie utwory z tekstem słownym, oraz obrazy świetlne produkowane być mogą publicznie tylko za uprzednim zezwoleniem urzędów do spraw prasowych.

Art. 2.

Pozwolenia na otwieranie zakładów widowiskowych i rozrywkowych wydawane będą przez miejscowe państwowe urzędy administracyjne.

Art. 3.

Właściciele zakładów widowiskowych i rozrywkowych winni w terminie dwutygodniowym od chwili ogłoszenia dekretu niniejszego w „Dzienniku Praw” Państwa Polskiego złożyć w miejscowych państwowych urzędach administracyjnych pozwolenia na prowadzenie rzeczonych zakładów, udzielone im przez b. władze okupacyjne, w celu zatwierdzenia, pod rygorem art. 37 i 335 K. K.

Art. 4.

Przepisy dekretu niniejszego nie dotyczą zakładów, pozostających pod zarządem Ministerstwa Sztuki i Kultury.

Art. 5.

Wykonanie dekretu niniejszego poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Naczelnik Państwa:

(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:

(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *St. Wojciechowski.*

Dan w Warszawie, dn. 7 lutego 1919 r.

89.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o widowiskach.

Na zasadzie art. 5 Dekretu z dn. 7 lutego 1919 roku o widowiskach wydaję następujące przepisy wykonawcze:

Art.

Przez „miejscowy państwowy urząd administracyjny“ rozumieć należy, aż do dalszego rozporządzenia, urząd Komisarza Ludowego, dla Warszawy zaś urząd Naczelnego Inspektora Policji. Przez „urząd do spraw prasowych“ rozumieć należy dla całego b. zaboru rosyjskiego Wydział Prasowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, dla poszczególnych powiatów — urząd Komisarza Ludowego, dla Warszawy — urząd Naczelnego Inspektora Policji.

Art. 2.

Wszelkie utwory z tekstem słownym, przeznaczone do publicznej produkcji scenicznej, winny być nadsyłane w celu ich zaaprobowania do miejscowych państwowych urzędów administracyjnych, lub do Wydziału Prasowego M. S. W. w rękopisach, wyraźnie przepisanych, lub w odbitkach drukowanych, w dwóch egzemplarzach, z których jeden pozostaje w urzędzie, drugi zaś po ewentualnem dokonaniu w nim zmian, skreśleń lub niezaaprobowania do publicznego wystawienia, ulega zwrotowi. Przy utworach muzycznych z tekstem słownym obowiązywać będzie tylko złożenie tekstu słownego. Aprobowany przez urząd tekst może uleść podczas wystawienia jedynie skrótom, które nie powinny zmieniać treści utworu.

Utwory z tekstem słownym, przedstawione do aprobaty właściwego urzędu, winny być rozpatrzone jaknajprędzej.

Obrazy świetlne podlegają przepisom, w art. 4 wymienionym.

Art. 3.

Utwory z tekstem słownym, przeznaczone do publicznej produkcji scenicznej i aprobowane przez miejscowe państwowe urzędy administracyjne, mogą być wystawiane w obrębie działalności odnośnego urzędu. Zezwolenia Wydziału Prasowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych posiadają moc prawną na całym obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Art. 4.

Obrazy świetlne, przeznaczone do wystawiania publicznego, winny być nadsyłane do Wydziału Prasowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w jednym egzemplarzu, wraz z dokładnym opisem treści. Wydział Prasowy po rozpatrzeniu obrazu świetlnego, w razie zaaprobowania, wystawia kartę filmową; bez karty takiej nie wolno publicznie wyświetlać żadnego obrazu. Filma ulega zwrotowi.

Przepis niniejszy nie stosuje się do obrazów świetlnych reklamowych, które podlegają ogólnym przepisom policyjnym, oraz do przezroczy latarni czarnoksiężskich, używanych do objaśniania treści odczytów i pogadanek.

Art. 5.

Obrazy świetlne, przeznaczone do publicznej produkcji i zawierające napisy niepoliskie, winny mieć przed tekstem obcym tekst w języku polskim. Przepis niniejszy dotyczy tylko napisów, wyjaśniających treść obrazu.

Art. 6.

Wzbronione jest wystawianie zarówno utworów słownych, jak obrazów świetlnych:

a) treści pornograficznej i wogóle przeciwnych moralności lub prawu.

b) treści kryminalnej, jeżeli przedstawione będą środki i sposoby, użyte dla dokonania przestępstwa.

Art. 7.

Za rozpatrzenie obrazów świetlnych pobierana będzie opłata, podług następującej taksy:

a) za filmę długości do 100 mtr. — 10 mk., za każde następne 50 mtr. — 2 mk. 50 fen.

b) za wystawienie karty filmowej — 5 mk., za potwierdzenie każdej kopji karty filmowej — 2 mk.

Filma, zawierająca pod ogólnym tytułem rozmaite obrazy, jak np. „Tydzień wojenny“, „Wrażenia z podróży“, uważana jest za jedną filmę. Przezrocza latarni czarnoksiężskich nie podlegają opłacie.

Art. 8.

Osoby, którym lokalne urzędy administracyjne nie udzieliły pozwoleń na produkowanie utworów z tekstem słownym, mogą w terminie dwutygodniowym od dnia wydania decyzji odmownej odwołać się do Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 9.

Dla otwarcia zakładu widowiskowego lub rozrywkowego, zgodnie z art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 roku o widowiskach, należy uzyskać pozwolenie w miejscowym państwowym urzędzie administracyjnym. W tym też celu należy złożyć w powyższym urzędzie podanie z wyszczególnieniem:

- a) imienia i nazwiska właściciela,
- b) imienia i nazwiska zarządzającego, jeżeli nim nie jest właściciel,
- c) adresu zakładu,
- d) rodzaju zakładu.

Art. 10.

Jeżeli w terminie rocznym od dnia uzyskania pozwolenia na otwarcie zakładu widowiskowego lub rozrywkowego nie nastąpi otwarcie zgłoszonego zakładu, dla późniejszego otwarcia wymagane jest uzyskanie nowego pozwolenia.

Art. 11.

Właściciele, lub ich zastępcy, zakładów widowiskowych lub rozrywkowych winni najpóźniej na 12 godzin przed przedstawieniem zameldować miejscowej władzy policyjnej program przedstawienia. W podaniu winno być wymienione, za jakim numerem i w jakim urzędzie były aprobowane utwory słowne lub obrazy świetlne, przeznaczone do wystawienia.

W wypadkach wyjątkowych przysługuje prawo zmiany w ostatniej chwili programu przedstawienia, nowy program jednak winien zawierać tylko aprobowane uprzednio przez właściwe urzędy utwory.

Jeżeli przedstawienie ma się odbyć nie w miejscu stałego pobytu władz policyjnych, termin zameldowania przedłuża się do 48 godzin.

Art. 12.

Wystawiane na pokaz publiczny obrazy świetlne, przeznaczone dla osób dorosłych, t. j. dla osób od lat 16, lub dla dzieci i młodzieży, t. j. dla osób do lat 16 wieku, muszą być jako takie wyraźnie obwieszzone napisami odpowiednimi przy wejściu do zakładu widowiskowego.

Na przedstawienia dla dorosłych dzieci nie mają wstępu.

Art. 13.

Do teatrów „Variete“ (kabaretów), których charakter określają przy udzieleniu pozwolenia odpowiednie władze administracyjne, zabrania się uczęszczania osobom obojga płci, nie mającym 18 lat wieku.

Art. 14.

Właściciele, lub ich zastępcy, zakładów widowiskowych i rozrywkowych obowiązani są ułatwiać

wstęp do powyższych zakładów delegowanym przez odnośny urząd administracyjny urzędnikom, dając im bezpłatnie stałe wyznaczone przez władzę miejsce.

Delegowany urzędnik ma prawo żądać przedstawienia kart filmowych oraz aprobowanych egzemplarzy utworów z tekstem słownym.

Art. 15.

Komisarze Ludowi, w Warszawie Naczelnym Inspektor Policji, winni w obwodach, powierzonych im bezpośredniemu dozorowi, czuwać za pomocą organów policyjnych, aby w zakładach widowiskowych i rozrywkowych stosowano obowiązujące przepisy o widowiskach.

Urzednicy, którzy pełnią dozór nad widowiskami, nie mogą być właścicielami, współnikami, zarządzającymi lub pracownikami zakładów widowiskowych i rozrywkowych, podległych ich dozorowi.

Art. 16.

Za popełnione w zakładach widowiskowych i rozrywkowych przekroczenia przeciwko niniejszym rozporządzeniom odpowiedzialni są właściciele, zastępcy, lub zarządzający powyższych zakładów.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *St. Wojciechowski.*

Warszawa, dnia 12 lutego 1919 roku.

90.

ROZPORZĄDZENIE

o zniesieniu ograniczeń w przewozie maszyn i narzędzi rolniczych.

Art. 1.

Na mocy dekretu z dnia 21-go stycznia 1919 roku znoszą się ograniczenia w przewozie maszyn i narzędzi rolniczych.

Art. 2.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia w „Monitorze Polskim”

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *Kazimierz Hącia.*

Szef Sekcji:

(—) *St. Brzeziński.*

Warszawa, dn. 6 lutego 1919 roku.

91.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w przedmiocie przyjmowania banknotów niemieckich.

Wobec tego, że Kasy Skarbowe przyjmują wszystkie banknoty niemieckie, nie wyłączając wcale 50-markówek z czarną obwódką, wypuszczonych przez Bank Rzeszy w październiku 1918 r., zawiadamia się, że aż do dalszych zmian wszyscy są obowiązani przyjmować wymienione banknoty bez żadnej różnicy.

Minister Skarbu:

(—) *Dr. English.*

Warszawa, dnia 4 lutego 1919 roku

92.

ROZPORZĄDZENIE.

Asygnaty Polskiej Pożyczki Państwowej 1918 roku mają być przez wszystkie instytucje rządowe przyjmowane w 90% swej wartości nominalnej zamiast gotówki, jako wadja przy licytacjach, oraz jako kaucje: a) akcyzowe, b) przy zawieraniu umów i kontraktów ze Skarbem Polskim, c) składane do depozytów instytucji sądowych i wszelkich innych instytucji rządowych w wypadkach, gdy prawo składanie kaucji pieniężnych przewiduje. Asygnaty Polskiej Pożyczki Państwowej będą przyjmowane przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową za opłatą o połowę mniejszą od ustalonej za przechowywanie papierów procentowych wogóle.

Minister Skarbu:

(—) *Dr. English.*

Warszawa, dnia 26 stycznia 1919 roku.

93.

Rozporządzenie Ministerstwa Skarbu.

Wszystkie działające na terytorjum b. Królestwa Kongresowego instytucje kredytu długo i krótkoterminowego, w tej liczbie i towarzystwa wzajemnego kredytu, oraz towarzystwa kas zaliczkowych na zastaw ruchomości (lombardy) powinny:

1. Nadesłać do Ministerstwa Skarbu (Nowy Świat 69) przed dniem 1-ym marca r. b. statuty, na zasadzie których działają i sprawozdania roczne za lata 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, oraz

2. nadsyłać do Ministerstwa Skarbu bieżące sprawozdania roczne i bilanse miesięczne i:

3. publikować sprawozdania roczne i bilanse miesięczne w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu (Nowy Świat 69).

Minister Skarbu:

(—) *English.*

Dnia 12 lutego 1919 r.

94.

Rozporządzenie Ministerstwa Skarbu.

Zagraniczne instytucje kredytowe, działające na terenie byłych okupacji niemieckiej i austriackiej, zostają poddane pod zwierzchni nadzór i kontrolę Ministerstwa Skarbu.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie od daty ogłoszenia.

Szef Sekcji:

(—) *F. Zachert.*

Warszawa, dnia 12 lutego 1919 r.

95.

DEKRET

w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych.

Do czasu ujednostajnienia prawa prasowego na wszystkich ziemiach Państwa Polskiego, obowiązować będzie na obszarach, będących uprzednio pod zaborem rosyjskim, co następuje:

TYTUŁ I.

O drukach wogóle.

Art. 1.

Prasa jest wolna. Wolność prasy podlega tylko tym ograniczeniom, które są przewidziane w Kodeksie Karnym, lub określone w ustawach.

Art. 2.

Do druków, podlegających mocy niniejszych przepisów prasowych, zalicza się wszelkie przeznaczone do puszczenia w obieg książki, broszury, czasopisma, plakaty, kartki osobne, nuty, wizerunki, rysunki, plany i mapy, odbijane sposobem mechanicznym lub chemicznym.

Art. 3.

Na każdym druku, wypuszczonym w obieg, powinno być wymienione nazwisko i adres właściciela drukarni, litografji, metalografji lub wogóle zakładu, w którym rzeczony druk odbito. Zamiast nazwiska i adresu właściciela wystarcza wymienienie firmy, wciągniętej do rejestru handlowego.

Przepis niniejszy nie stosuje się do kart wyborczych, jeżeli są puszczane w obieg podług wzoru, ustalonego przez ustawę; do druków przeznaczonych wyłącznie do użytku przemysłu i handlu lub do użytku domowego i towarzyskiego, jako to: okólniki, cenniki, bilety wizytowe i t. p., oraz do druków artystycznych (akwafort, autolitografji i t. p.), mających charakter oryginału.

Art. 4.

Jako puszczenie w obieg druku w pojęciu niniejszych przepisów prasowych uważać należy również wszelkie wystawianie lub rozkładanie druku w miejscach, które przez swą dostępność umożliwiają publiczności zaznajamianie się z nim.

Art. 5.

Pierwsze egzemplarze każdego druku w ilości, którą określi rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, natychmiast po ich odbiciu winny być przez zarządzającego drukarnią bezpłatnie dostarczone miejscowej instytucji, lub miejscowemu urzędnikowi do spraw prasowych. Z dostarczonych w ten sposób egzemplarzy dwa, przy czasopismach zaś trzy egzemplarze, zachowuje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, pozostałe zaś egzemplarze przesyła do bibliotek publicznych, których spis Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego ogłosi.

Przepis ten nie dotyczy t. zw. druków akcydensowych, t. j. wszelkiego rodzaju formularzy, wiadomości w sprawach rodzinnych i handlowych, zaproszeń, kart wizytowych i t. p. bez względu na sposób ich wykonania.

Art. 6.

Bez zezwolenia władzy wojskowej wzbronione jest ogłaszanie wiadomości, dotyczących ruchu wojsk i środków obrony państwowej.

Art. 7.

Drukowanie ogłoszeń o sprzedaży losów loteryjnych, promes oraz pożyczek premjowych wymaga zezwolenia Ministerstwa Skarbu, drukowanie zaś ogłoszeń, dotyczących sprzedaży lekarstw i sposobu ich użycia oraz leczenia chorób, wymaga zezwolenia Ministerstwa Zdrowia Publicznego.

Art. 8.

Wzbronione jest drukowanie ogłoszeń:

1. Treści pornograficznej i wogóle przeciwnych prawu lub moralności.

O drukach, jeżeli w ogłoszeniu wskazano, że druk zawiera treść przeciwną prawu lub moralności, bądź dotyczy zwyrodnienia płciowego, prostytucji, lub skłonności przeciwnych naturze.

Ustęp 2-gi przepisu niniejszego nie stosuje się do wydawnictw naukowych, pedagogicznych lub bibliograficznych.

TYTUŁ II.

O czasopismach w szczególności.

Art. 9.

Jako czasopismo uważane są wszelkie druki pod tym samym nagłówkiem i z numeracją kolejną, ukazujące się w obiegu częściej, niż cztery razy do roku.

Art. 10.

Przepisy niniejsze, dla czasopism ustalone, nie rozciągają się do wydawnictw rządowych, Sejmu Polskiego, instytucji miejskich i samorządowych, towarzystw naukowych, literackich i artystycznych w sprawach, dotyczących ściśle zakresu ich działalności, do zbiorów dokumentów historycznych, wszelkiego rodzaju słowników, tudzież do komunikatów periodycznych, przeznaczonych jedynie dla rozpowszechnienia pomiędzy redakcjami, które to wydawnictwa podlegają przepisom, ustalonym dla druków wogóle.

Art. 11.

Do dodatków, stanowiących składową część czasopisma, zalicza się tylko te dodatki, które nie są oddzielnie sprzedawane ani w prenumeracie, ani w postaci oddzielnych książeczek, numerów, albo zeszytów, oraz te dodatki do czasopism codziennych, które, chociaż można nabywać osobno, będą zawierały jedynie informacje o szczególnie ważnym wypadku dnia.

Wszelkie inne druki o charakterze odrębnego czasopisma, jeżeli mogą być nabywane oddzielnie w prenumeracie lub przez zakupno poszczególnych książeczek lub numerów albo zeszytów, nie mogą być uważane za dodatek do innego czasopisma, chociażby nosiły ten sam tytuł, wskutek tego wszelkie warunki wypuszczenia w obieg, określone niniejszemi przepisami prasowemi, muszą być przestrzegane przez każde z takich dwu wydawnictw osobno.

Art. 12.

Każde czasopismo musi być podpisane przez wydawcę i redaktora. Redaktorem może być wydawca. Jeżeli czasopismo ma kilku redaktorów, z których każdy odpowiada za poszczególny dział czasopisma, każdy taki dział musi być podpisany przez odpowiedniego redaktora.

Art. 13.

Jeżeli czasopismo znajduje się w sprzedaży detalicznej, na każdym numerze czasopisma winna być wskazana cena numeru pojedynczego.

Art. 14.

Wydawcą i redaktorem może być tylko osoba, która ukończyła lat 21, nie utraciła praw w myśl art. 25 i 30 Kod. Karnego, oraz stale zamieszkująca

w Państwie Polskiem. Ponadto redaktorem nie może być osoba, która na zasadzie wyroku sądowego odsiadyuje areszt lub pozostaje w więzieniu śledczym; przepis ten ma moc obowiązującą przez cały czas trwania aresztu. Jeżeli wydawcą jest stowarzyszenie, spółka lub instytucja, czasopismo podpisuje upoważniona pojedyncza osoba.

Wydawcą lub redaktorem nie może być osoba, która po złożeniu deklaracji o wydawaniu czasopisma przestanie odpowiadać wyżej wymienionym warunkom.

Art. 15.

Pragnący wydawać nowe czasopismo obowiązany jest złożyć w miejscowym państwowym urzędzie administracyjnym deklarację, zawierającą wskazanie: a) miejscowości, w której czasopismo będzie wychodziło, b) tytułu wydawnictwa, jego zakresu, terminu wychodzenia i ceny prenumeracyjnej, c) imienia, nazwiska i miejsca zamieszkania wydawcy i redaktora, jeżeli wydawca nie bierze na siebie tego obowiązku, a jeżeli redaktorów jest kilku, imienia, nazwiska i miejsca zamieszkania każdego z nich, d) drukarni, w której czasopismo będzie drukowane.

Art. 16.

Redaktor nowego czasopisma powinien złożyć deklarację, iż bierze na siebie kierowanie czasopismem w całości, lub w części i w jakiej mianowicie, oraz, że czyni zadość warunkom, wskazanym w art. 14 niniejszych przepisów prasowych.

Art. 17.

Państwowy urząd administracyjny obowiązany jest wydać bezpłatne zaświadczenie odbioru deklaracji (art. 15 i 16) z oznaczeniem daty odbioru.

Najpóźniej w ciągu siedmiu dni od dnia złożenia wymienionych deklaracji, państwowy urząd administracyjny może zabronić wydawania czasopisma. W razie niewydania zakazu w terminie oznaczonym czasopismo może wychodzić. Zakaz może nastąpić: a) jeżeli w złożonych deklaracjach pomieszczone są nie wszystkie wymagane w art. 15 i 16 wskazania, b) jeżeli tytuł czasopisma uchybia przepisom prawa lub moralności, c) jeżeli istnieją przeszkody, wymienione w art. 14 niniejszych przepisów prasowych. Zakaz w terminie wskazanym powinien być udzielony na piśmie z wyszczególnieniem przyczyn odmowy. Od decyzji państwowego urzędu administracyjnego osoby zainteresowane mogą wnieść zażalenie do Ministra Spraw Wewnętrznych w ciągu dwóch tygodni od dnia wydania decyzji odmownej. Od decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych w takim samym terminie przysługuje prawo odwołania się do Sądu Najwyższego.

Art. 18.

Jeżeli po złożeniu deklaracji (art. 15 i 16) zajdzie jaka zmiana w warunkach wydawania danego czasopisma (art. 15), o zmianie takiej należy w ciągu dni trzech złożyć odpowiednią deklarację. Również z zachowaniem tych samych terminów należy złożyć oświadczenie o ustąpieniu redaktora danego czasopisma w wypadkach, jeżeli redaktor wyjeżdża za granice Państwa Polskiego, traci wolność osobistą, lub zostanie pozbawiony praw, albo ograniczony w prawach. Przy złożeniu ponownej deklaracji państwowy urząd administracyjny kieruje się zasadami, wymienionymi w art. 17 niniejszych przepisów prasowych.

Art. 19.

Osoba uprawniona do wydawania czasopisma (art. 17), ma prawo przystąpić do puszczenia w obieg

tegoż wydawnictwa w terminie rocznym od daty złożenia deklaracji (art. 15).

Czasopismo już wydawane, a nie ukazujące się z jakichbyś przyczyn w ciągu roku, uważa się za zamknięte, i dla jego wznowienia potrzebne jest spełnienie warunków, wymienionych w art. 15, 16 i 17 niniejszych przepisów prasowych.

Art. 20.

Czasopismo, zamieszczające ogłoszenia, obowiązane jest przyjąć zakomunikowane mu przez władze państwowe lub komunalne obwieszczenia i na żądanie tychże władz podać je w jednym z dwóch najbliższych numerów czasopisma za opłatą przyjętej należności za ogłoszenia.

Art. 21.

Czasopismo, jeżeli jest wydawnictwem codziennym obowiązane jest w ciągu dni trzech po otrzymaniu, a w wydawnictwie, wychodzącym w odstępach dłuższych, w numerze najbliższym, a mającym wyjść po upływie dni trzech od otrzymania, zamieścić bezpłatnie, bez dokonywania zmian i uwag w tekście oraz bez umieszczenia w tym samym numerze zaprzeczeń wszelkie zakomunikowane przez urząd państwowy zaprzeczenie lub sprostowanie wiadomości, opublikowanej w tym czasopiśmie.

Nadesłane przez urzędy państwowe zaprzeczenia lub sprostowania powinny być wydrukowane takimi samymi czcionkami i w tym samym dziale, co i wiadomość ulegająca sprostowaniu.

Art. 22.

Jeżeli w czasopiśmie zostanie umieszczona wiadomość, dotycząca osoby prywatnej, lub instytucji społecznej, handlowej albo komunalnej, wydawnictwo to nie może odmówić przyjęcia zakomunikowanego przez tę osobę lub instytucję zaprzeczenia lub sprostowania jeżeli zaprzeczenie lub sprostowanie nie zawiera treści karalnej i jest ograniczone do wiadomości rzeczowych. Zaprzeczenie lub sprostowanie osoby prywatnej lub instytucji społecznej, handlowej lub komunalnej winno być z zachowaniem terminów, wyszczególnionych w art. 21 niniejszych przepisów prasowych, wydrukowane bezpłatnie, jeżeli zajmuje najwyżej dwa razy tyle miejsca, co zajmował artykuł, na który jest odpowiedzią. W razie większych rozmiarów zaprzeczenia lub sprostowania wydawnictwo obowiązane jest je zamieścić, może jednak pobrać opłatę przyjętej należności za umieszczenie wierszy, przewyższających normę, podlegającą bezpłatnemu umieszczeniu. Zaprzeczenie lub sprostowanie musi być podpisane przez osobę lub instytucję, wnoszącą obronę, i w razie żądania wydrukowane takimi samymi czcionkami i w tym samym dziale, co wiadomość, ulegająca sprostowaniu.

Art. 23.

W sprawach o zniesławienie, przewidzianych w ustępie 2-im art. 538 Kod. Karn., rozprawy sądowe nie podlegają ogłoszeniu, gdyby nawet toczyły się przy drzwiach otwartych. Skarżącemu służy prawo ogłoszenia swej wniesionej do sądu skargi w czasopiśmie, które dopuściło się zniesławienia. Skarga ta winna być bezpłatnie wydrukowana w czasopiśmie z zachowaniem terminów, wskazanych w art. 21 niniejszych przepisów prasowych.

Zakaz, przez artykuł niniejszy ustanowiony nie rozciąga się do wyroku sądowego.

Art. 24.

W sprawach toczących się przy drzwiach zamkniętych, mogą być drukowane tylko wydane przez sąd wyroki.

Art. 25.

Nie wolno wzywać publicznie za pośrednictwem czasopism do gromadzenia pieniędzy na opłatę kar pieniężnych oraz składać za pośrednictwem czasopism publicznego poświadczenia odbioru kwot, na taki cel złożonych.

TYTUŁ III.

O nakładaniu aresztu i dochodzeniu sądowem.

Art. 26.

Wszelka obraza przepisów prasowych, jak również wszelkie przestępstwa, zapomocą druku spełnione, należą do właściwości sądów.

Art. 27.

Na pojedyncze druki może być nałożony areszt z rozporządzenia instytucji lub urzędnika do spraw prasowych przy równoczesnem wytoczeniu procesu sądowego przeciw winnym, gdy w treści takich druków zawarte są oznaki przestępstwa, przewidzianego w kodeksie karnym, z wyjątkiem przestępstw, dochodzonych w drodze oskarżenia prywatnego.

Niezależnie od wypadków, przewidzianych w części pierwszej artykułu niniejszego, areszt może być zastosowany wrazie uchybienia przepisom artykułów 3 i 6 niniejszych przepisów prasowych, odnośnie zaś do poszczególnych numerów czasopism, również wrazie uchybienia przepisom art. 12.

Art. 28.

Rozporządzenie, nakazujące areszt druków w trybie, wskazanym w art. 27, wymaga zatwierdzenia władzy sądowej.

Jeżeli władza, która zarządziła areszt, nie uzyska w przeciągu miesiąca od nałożenia aresztu zatwierdzającej uchwały sądowej, zarządzenie aresztu traci moc obowiązującą.

Art. 29.

Decyzje o uchyleniu lub zatwierdzeniu aresztu winien sąd wydać na Sesji Gospodarczej niezwłocznie po otrzymaniu odnośnego zawiadomienia władzy administracyjnej.

Wrazie zatwierdzenia aresztu sąd władny jest nakazać zawieszenie czasopisma do wydania wyroku.

Art. 30.

Niezależnie od wypadku nałożenia aresztu z mocy art. 27 sąd władny będzie zastosować areszt lub zawieszenie czasopisma i w innych wypadkach w charakterze środka prewencyjnego.

Art. 31.

Areszt polega na zabezpieczeniu przeznaczonych do rozpowszechniania egzemplarzy druku, które opuściły prasę.

Areszt może być rozciągnięty na złożony tekst oraz na płyty i formy, służące do odbijania danego druku.

Odrębne części druku (załączniki do czasopism i t. p.), nie zawierające treści karalnej, należy wyłączyć z pod aresztu.

Art. 32.

W czasie trwania aresztu wzbronione jest rozpowszechnianie druków, objętych aresztem, oraz przedrukowywanie ustępów, które spowodowały nałożenie aresztu.

Art. 33.

Ministrowi Spraw Wewnętrznych przysługuje prawo zarządzenie aresztu poszczególnych druków, wydanych za granicą i w Państwie Polskiem rozpowszechnianych, o ile treść zawiera cechy przestępstwa (art. 27).

TYTUŁ IV.

O karach wymierzanych za przekroczenie przepisów prasowych.

Art. 34.

Do kodeksu Karnego wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

1. Ustęp 3-ci art. 293 Kod. Karn. uchyla się.
2. Po art. 294 Kod. Karn. wprowadza się art. 294a treści następującej:

Winny zamieszczenia w deklaracji o przyjęciu na siebie obowiązku wydawcy lub redaktora czasopisma w jego całości lub w pewnej jego części świadomie fałszywych wiadomości co do warunków, od których zależy prawo być wydawcą lub redaktorem ulegnie karze:

a r e s z t u.

3. Po artykule 299 Kod. Karn. wprowadza się art. 299a treści następującej:

Winny zamieszczenia ogłoszenia, którego druk jest zakazany przez ustawę lub rozporządzenie, ulegnie karze:

aresztu na czas do jednego miesiąca lub grzywny do marek polskich tysiąca.

4. Ustępy 1 i 3 art. 303 Kod. Karn. uchyla się.
5. Po art. 293 Kod. Karn. wprowadza się art. 293a treści następującej:

Winny niezłożenia właściwej władzy w terminie przepisany liczby egzemplarzy druku, określonej przez ustawę lub rozporządzenie, ulegnie karze, prócz zasądzenia wartości złożonych egzemplarzy, przyjmując za podstawę obliczeń cenę sprzedażną na rynku księgarskim, aresztu na czas do miesiący trzech lub grzywny do marek polskich sześciuset.

6. Po art. 303 wprowadza się art. 303a treści następującej:

Wydawca wydawnictwa periodycznego, winny puszczenia w obieg nowego wydawnictwa periodycznego bez spełnienia warunków, wymaganych przez ustawę lub rozporządzenie, ulegnie karze:

a r e s z t u.

TYTUŁ V.

Przepisy przechodnie.

Art. 35.

Czasopisma, które wydały chociaż jeden numer w okresie półrocznym przed ogłoszeniem niniejszych przepisów prasowych w „Dzienniku Praw” uważane są za uprawnione do dalszego wychodzenia, jeżeli

w terminie tygodniowym od daty otrzymania mocy niniejszych przepisów prasowych spełnia warunki w art. 14, 15 i 16 przewidziane.

Naczelnik Państwa: (—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:

(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Spraw Wewnętrznych. (—) *S. Wojciechowski.*

Dan w Warszawie, dnia 7 lutego 1919 r.

96.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretów z dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowych przepisach prasowych oraz o zakładach drukarskich i składach druków.

Art. 1.

Przez „miejscowy państwowy urząd administracyjny“ oraz „instytucję do spraw prasowych“ rozumieć należy aż do dalszego rozporządzenia urząd Komisarza Ludowego, dla Warszawy zaś urząd Naczelnego Inspektora Policji. Przez „urzędnika do spraw prasowych“ rozumieć należy urzędnika, delegowanego przez państwowy urząd administracyjny do pełnienia dozoru nad prasą, zakładami drukarskimi i składami druków.

Art. 2.

Komisarze Ludowi, w Warszawie Naczelnym Inspektorem Policji, oraz wyznaczeni przez nich do pełnienia dozoru nad prasą urzędnicy winni przy wykonywaniu swych czynności kierować się obowiązującymi przepisami prasowymi, bez uprzedzeń względem kierunków politycznych czasopism i nie powodując się żadnymi względami osobistymi; nie mogą być właścicielami, współnikami, zarządzającymi lub pracownikami zakładów drukarskich, składów druków lub wydawnictw, podległych ich dozorowi.

Art. 3.

Komisarze Ludowi, w Warszawie Naczelnym Inspektorem Policji, winni w obwodach, powierzonych ich bezpośredniemu dozorowi, czuwać za pomocą organów policyjnych, aby w składach druków nie były sprzedawane, pożyczane, lub rozdawane druki o treści przestępnej, na które nałożono areszt z rozporządzenia władz właściwych, oraz aby zakłady drukarskie ściśle przestrzegały obowiązku dostarczania obowiązkowych egzemplarzy bezpłatnych.

Art. 4.

Za dostarczone, zgodnie z art. 5 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. o tymczasowych przepisach prasowych egzemplarze obowiązkowe winno być wydane pokwitowanie z oznaczeniem daty i godziny otrzymania. Odpis pokwitowania pozostaje w urzędzie.

Art. 5.

Urzędnik delegowany przez urząd do rozpatrzenia dostarczonych druków, winien możliwie szybko i dokładnie zapoznać się z ich treścią. Czasopisma rozpatrywane są niezwłocznie. Jeżeli druk zawiera obrazę przepisów prasowych, lub oznaki przestępstwa, przewidziane w art. 27 dekretu w przedmiocie o tymczasowych przepisach prasowych, należy kierować się przepisami, w tytule III powyższych przepisów wymienionymi.

Art. 6.

Zarządzenie o nałożeniu aresztu ma być niezwłocznie wykonane przez miejscową władzę policyjną, która winna natychmiast, zgodnie z art. 31 dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych, dokonać zabezpieczenia przeznaczonych do rozpowszechnienia egzemplarzy druku o treści przestępnej.

Art. 7.

Zarządzenie o nałożeniu aresztu ma być, zgodnie z art. 27 dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych, zakomunikowane niezwłocznie miejscowemu urzędowi prokuratorskiemu.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *S. Wojciechowski.*

Warszawa, dnia 12 lutego 1919 r.

97.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie dostarczania bezpłatnych egzemplarzy obowiązkowych druków.

Na zasadzie art. 5 Dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych w porozumieniu z Ministrem W. R. i O. P. zarządzam, co następuje:

Art. 1.

Przewidziana w art. 5 Dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych obowiązkowa ilość egzemplarzy druku, która winna być bezpłatnie dostarczona do miejscowego państwowego urzędu administracyjnego aż do dalszego rozporządzenia, wynosi 8 egzemplarzy, przy czasopismach 9 egzemplarzy, z których 2 przy czasopismach 3 egzemplarze przeznacza się dla Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, 1 egz. dla Biblioteki Uniwersyteckiej w Warszawie, 1 egz. dla Biblioteki Publicznej w Warszawie, 1 egz. dla Biblioteki Jagiellońskiej w Krakowie, 1 egz. dla Biblioteki Uniwersyteckiej we Lwowie, 1 egz. dla Biblioteki Uniwersyteckiej w Lublinie, 1 egz. dla Biblioteki Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Poznaniu.

Art. 2.

Jeżeli dzieło ukazuje się jednocześnie w różnych wydaniach (np., z dodatkiem lub bez niego, z ilustracjami lub bez nich, drukowane większymi lub mniejszymi czcionkami i t. p.), poszczególne wydania podlegają obowiązkowi dostarczania, jako różne dzieła.

Jeżeli zaś różnica polega tylko na gatunku szaty wydawniczej (np., na dobroci papieru, na szerokości marginesu), z dostarczonej ilości winien być jeden egzemplarz najzdobniejszego wydania, który przeznacza się dla Biblioteki Uniwersyteckiej w Warszawie.

O ile obok wydania zwyczajnego ukazują się egzemplarze luksusowe (np. na papierze czerpanym, japońskim i t. p.), egzemplarz luksusowy winien być dostarczony tylko wówczas, jeżeli ich liczba przekracza 50.

Różne wydania tego samego dzieła uważane są za różne dzieła, niezależnie od tego, czy wydanie następne różni się cokolwiek od poprzedniego czy też nie.

Art. 3.

Wymienione w art. 1 rozporządzenia niniejszego biblioteki same winny czuwać, by egzemplarze na-

desłane do państwowych urzędów administracyjnych regularnie wpływały do bibliotek.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *St. Wojciechowski.*

Warszawa, dnia 12 lutego 1919 roku.

98.

OBWIESZCZENIE.

Niniejszym podaję do wiadomości, że otrzymałem polecenie Pana Ministra Skarbu o niezwłocznym przystąpieniu do przymusowego ściągnięcia zaległych podatków i opła tprzy pomocy wojska i milicji. Środki egzekucyjne polecono przeprowadzić z bezwzględną surowością.

Nie chcąc narażać płatników na wysokie koszty egzekucyjne, wzywam do niezwłocznego uiszczenia wszystkich zaległych podatków do miejscowej kasy powiatowej.

Inspektor Skarbowy:

Fr. Orzeszko.

Płock, dnia 15 lutego 1919 r.

99.

Rozporządzenie Ministra Spr. Wewnętrznych

Na podstawie Dekretu Naczelnika Państwa z dn. 4 lutego 1919 r. w sprawie uchylania się od służby wojskowej niniejszem zarządzam, co następuje: Do nakładania kary w drodze administracyjnej za uchylanie się od służby wojskowej zostają upoważnieni Komisarze Ludowi; osądzonym pozostawia się prawo odwołania się jedynie co do wymiaru kary do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w ciągu dni ośmiu od daty doręczenia orzeczenia karnego.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Wojciechowski.*

Warszawa, dnia 8 lutego 1919 r.

100.

Wydział Informacyjno-Prasowy Ministerstwa Spraw Wojskowych (Departament I Mobilizacyjno-Organizacyjny, Zamek, pokój № 26) przeznacza

200 marek nagrody

za dostarczenie w jaknajkrótszym czasie pełnej rosyjskiej Instrukcji Mobilizacyjnej. Za pomienione wydawnictwo, niezależnie od nagrody, posiadacz otrzyma zapłatę stosownie do umowy.

Potrzebna jest również pełna Instrukcja Mobilizacyjna niemiecka („Allgemeine Instruction für die Deutsche Wehrmacht im Mobilisierungsfalle“), za którą posiadacz otrzyma zapłatę stosownie do umowy.

101.

Rozporządzenie dotyczące zmian w Regulaminie Wyborczym do Rad Miejskich z dnia 17 grudnia 1918 r.

Art. 30 Regulaminu Wyborczego do Rad Miejskich z dnia 17 grudnia 1918 r. otrzymuje brzmienie stępujące:

Przy czynności odbierania głosów przez Główny, względnie Miejskowy Komitet Wyborczy może być obecny przedstawiciel każdej z grup wyborców, które zgłosiły listy kandydatów. Przedstawiciel winien mieć czynne prawo wyborcze do Rady Miejskiej danego miasta i okazać przewodniczącemu Komitetu imienne pismo delegacyjne, wydane przez męża zaufania danej grupy (art. 24 Regulaminu Wyborczego).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *J. Bek.*

Szef Sekcji Samorządowej:

(—) *K. Sienkiewicz.*

Warszawa, dnia 17 lutego 1919 roku.

102.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych o przedłużeniu terminu, ustanowionego w art. 4 Dekretu Rady Regencyjnej z dnia 4 listopada 1918 r. w przedmiocie dóbr donacyjnych.

1. Termin składania przez osoby prywatne sprawozdań o stanie pozostających pod ich zarządem dóbr donacyjnych, przewidziany w art. 4 Dekretu Rady Regencyjnej z dnia 4 listopada 1918 r., przedłożony zostaje do dnia 1 kwietnia 1919 r.

2. Sprawozdania winny być dostarczane do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych według wzoru, który osoby zainteresowane otrzymać mogą w Zarządach Okręgowych Dóbr Narodowych. Donatarjusze i ci z pośród ich pełnomocników, administratorów lub dzierżawców, którzy zarządzali w dn. 4 listopada 1918 r. całokształtem spraw danej donacji, winni wypełnić wszystkie rubryki—osoby zaś, których zarząd rozciągał się na poszczególne folwarki lub inne części majątku donacyjnego, mają obowiązek udzielić żądanych wiadomości tylko w przedmiocie tej części majątku donacyjnego, która pozostawała pod ich zarządem, pozostałe zaś rubryki wypełniają w miarę możliwości.

3. Wszelkie pretensje, skierowane do majątku donacyjnego osób, zobowiązanych do złożenia sprawozdań, rozpoznawane będą w miarę otrzymywania sprawozdań przez Ministerstwo, kolejno i z uwzględnieniem przede wszystkim zawartych w nich danych i dowodów, w interesie przeto osób, sprawozdania przedstawiających, leży, aby zawierały one informacje dokładne i poparte odpisami lub przynajmniej szczegółowym wymienieniem potwierdzających je dokumentów i dowodów, tudzież, aby przedstawiane były w czasie możliwie najkrótszym.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

(—) *Janicki.*

Warszawa, dnia 4 lutego 1919 roku.

103.

Wyciąg z rozkazów dziennych Naczelnego Oficera-Instruktora Policji Komunalnej Powiatu Płockiego za czas od 1 do 17 lutego 1919 roku.

1. Wyrażam podziękowanie funkcjonariuszom Policji w gminach: Makolin, Rębowo, Święcie i m. Wyszogrodzie za wzorowy porządek i owocną pracę, o której miałem sposobność przekonać się podczas objazdu mego.

2. Wykaz kradzieży: mieszkańcowi folw. Ciachowo, gminy Zagoty, Leonowi Kowalkowskiemu w dniu 11 lutego r. b. o godz. 6 rano skradziono parę koni: 1) klacz maści szaro-gniadej, noga prawa zadnia w kostce grubsza, wysoka, cienka, grzywa i ogon strzyżone, lat 6; 2) wałacha maści karo-gniadej, wzrostu średniego, ogon i grzywa ostrzyżone, lat 8, obydwa wartości 6000 mk.

Naczelnny Oficer-Instruktor Policji
Powiatowej Płockiej
W. Brzozowski.

Sekretarz Kroppe.

104.

OGŁOSZENIE.

Przed zamierzonym urządzeniem kwesty publicznej w formie znaczka, kwiatka i t. p. należy zawiadomić o tem Komisarza Ludowego, wymieniając komitet urządzający kwestę, względnie T-wo lub Związek, cel zbiórki, oraz dzień, w którym ma się ona odbyć. O zamierzonej kweście należy ogłosić w pismach miejscowych, a po jej ukończeniu przedłożyć rachunki Urzędowi Powiatowemu i ogłosić ich rezultat w pismach miejscowych.

Płock, dnia 14 lutego 1919 r.

Komisarz Ludowy

(—) A. Michalski.

105.

O B W I E S Z C Z E N I E.

Wydział hipoteczny powiatowy w m. Płocku ogłasza, iż otwarto postępowanie spadkowe po zmarłych

1. Wojciechu Cichockim właścicielu części osady włościańskiej № 6 t. j. 15 morgów ziemi z prawem do paśnika wspólnego we wsi Bulkowo gm. Monkolini.

2. Józefie Biernacie, wierzycielu sumy rubli 1000 i ewikcji rub. 100, zabezpieczonych na nieruchomości m. Wyszogroda № 151 i № 262.

Termin do zamknięcia tych postępowań wyznaczono na 24 września r. b. i w tym dniu osoby w spadkach zainteresowane winny się stawić w kancelarji rzeczonoego wydziału z dowodami, pod skutkami z prawa wynikającymi.

Pisarz hipoteczny

J. Leśnikowski.

OGŁOSZENIA.

Skarbu i Wojska — Wojska i Skarbu

potrzebuje dziś OJCZYŻNA dla utrwalenia swego zagrożonego bytu!

J E D Y N I E

Polska Pożyczka Państwowa

uratuje nas od klęsk i niebezpieczeństw!

Nie do ofiarności więc, lecz do poczucia obowiązku
każdego Polaka zwraca się Państwo Polskie
żądając zapisów na

POŻYCZKĘ